

Ce este leucemia felină?

- Este produsă de virusul leucemiei feline (VLF_e), un retrovirus, care poate induce depresia sistemului imunitar, anemie și/sau limfoame.
- Virusul poate afecta pisicile din întreaga lume. Prevalența infecției în Europa este scăzută ($\leq 1\%$), dar poate depăși 20% în unele regiuni.
- În ultimii 25 de ani, prevalența infecției cu VLF_e a scăzut considerabil, datorită testelor de diagnostic și a vaccinurilor fiabile.

Infectarea

- Transmiterea VLF_e se face prin răspândirea virusului de către pisicile infectate (prin intermediul salivei, materiilor fecale, secrețiilor nazale, laptelui).
- Transmiterea între pisici se face mai ales prin contacte prietenoase (atunci când pisicile se curăță una pe alta), dar și prin mușcăături.
- În grupuri mai mari, aproximativ 30-40% dintre ele vor dezvolta o viremie persistentă, 30-40% vor prezenta o viremie trecătoare și 20-30% vor prezenta seroconversie; doar o mică parte (~5%) va prezenta antigenemie în absența viremiei.
- La pisicile gestante care prezintă viremie, gestația se sfârșește de obicei cu moartea embrionilor, nașterea puilor morți sau a unor pui cu viremie care se „sting” încet-încet.
- Puii mici de pisică sunt foarte susceptibili la contractarea unei infecții cu VLF_e. Odată cu vârsta, pisicile devin din ce în ce mai rezistente la infecție.

Semne clinice

- Simptomele cele mai frecvente ale persistenței VLF_e la pisicile viremice sunt:
 - Anemie (mai ales neregenerativă)
 - Imunosupresie (predispoziție la alte infecții)
 - Limfoame (limfom timic, alimentară, multicentric sau atipic)
- Simptomele mai puțin frecvente sunt:
 - Boli mediate imun (anemie hemolitică, glomerulonefrită, poliartrită)
 - Enterită cronică (necroză criptică)
 - Tulburări de reproducere (resorbție fetală, avort, moartea puilor la naștere și pui care se sting după naștere)

- Neuropatii periferice (anizocorie, midriază, sindromul Horner, voce anormală, hiperestezie, pareză, paralizie)

- Pisicile cu cea mai persistentă viremie mor în doi sau trei ani de la diagnosticare.

Diagnostic

- În zonele cu prevalență scăzută a viremiei: un rezultat pozitiv la pisicile ținute în casă poate fi fals: dacă există dubii, un rezultat pozitiv la o pisică sănătoasă ar trebui confirmat, de preferință prin testul PCR (reacția în lanț a polimerazei), pentru evidențierea provirusului.
- Pisicile rezultate pozitive în urma testelor, pot depăși viremia după câteva săptămâni sau luni. Pisicile testate care au avut un rezultat VLF_e pozitiv, însă fără a fi prezentat semne clinice, trebuie testate din nou mai târziu.
- Pisicile care au eliminat virusul VLF_e prin plasmă vor avea rezultate negative la testele de izolare a virusului, ELISA (testul enzimatic imunoabsorbant), imunocromatografie și IFA (factor intrinsec de anticorpi), dar rămân pozitive la testul PCR (reacția în lanț a polimerazei) pentru ADN și chiar pentru ARN având valori scăzute.

Management

- Tratament de întreținere (inclusiv terapie cu lichide, dacă este necesar), precum și o îngrijire medicală bună.
- Infecțiile secundare trebuie tratate imediat.
- Omega interferonul felin poate reduce simptomatologia clinică și poate prelungi durata de supraviețuire a pisicilor bolnave.
- Poate fi folosit și AZT (azidotimidina sau zidovudina), însă cu riscul apariției unor efecte secundare.
- Pisicile infectate cu virusul VLF_e trebuie ținute în interior și supuse unui control clinic regulat (la fiecare 6 luni).
- Trebuie evitate medicamentele ce conțin corticosteroizi în doze mari sau alte medicamente imunosupresoare sau care inhibă producerea de măduvă.
- Virusul nu supraviețuiește mult în afara gazdei și poate fi ușor distrus cu ajutorul dezinfectanților, săpunului, căldurii și de asemenea în mediu uscat.
- Totuși, virusul poate supraviețui în materiile fecale; poate rămâne activ în condiții de umiditate la temperatura camerei (de exemplu în acele de seringă infectate) sau în sângele refrigerat pentru transfuzii.

Recomandări de vaccinare

- Toate pisicile cu un statut nesigur în ceea ce privește virusul VLFe trebuie testate înainte de vaccinare.
- Toate pisicile sănătoase dar cu un potențial ridicat de expunere la acest virus (prin acces la exterior sau trăind într-o zonă în care există virusul VLFe în mod endemic) trebuie vaccinate împotriva VLFe.
- Puii de pisică trebuie vaccinați de la vârsta de 8 săptămâni până la 9 săptămâni, cu o a doua vaccinare la 12 săptămâni, urmată de un rapel după un an.
- Având în vedere susceptibilitatea semnificativ mai scăzută a pisicilor în vârstă la acest virus, revaccinările pot fi administrate la fiecare 2-3 ani după vârsta de 3 ani.
- Trebuie menținută vaccinarea împotriva agenților patogeni obișnuiți. Se recomandă vaccinuri inactivate la pisicile sănătoase și la cele testate pozitiv cu VLFe.

Imagine publicată prin bunăvoința Laboratoarelor IDEXX, Inc.

- Pisicile trebuie testate pentru a se depista existența VLFe înainte de vaccinare

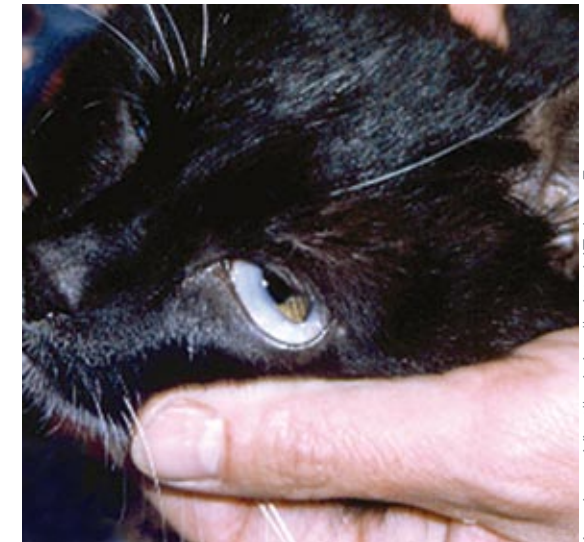
Imagine publicată prin bunăvoința lui Hans Lutz

- Pisicile cu cea mai persistentă viremie mor în doi sau trei ani

Imagine publicată prin bunăvoința lui Julia Beatty

- Limfom alimentar asociat cu VLFe

Imagine publicată prin bunăvoința lui Tadeusz Frymus

- Pisică cu anemie în urma infecției persistente cu virusul VLFe

Imagine publicată prin bunăvoința lui Marian C Horzinek

- Limfom timic situat în interiorul toracelui unei pisici infectate cu VLFe